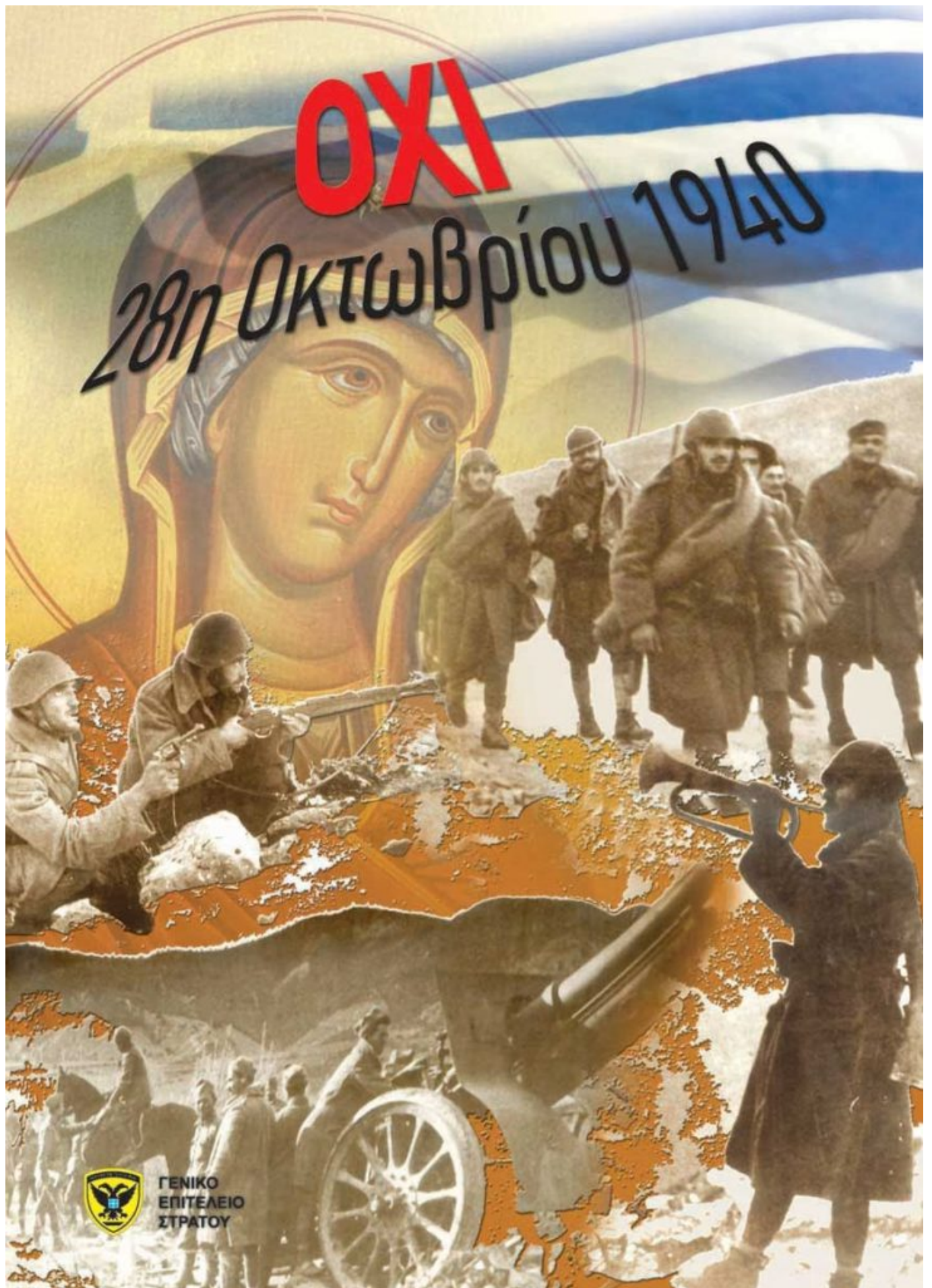

«Είμαστε τα παιδιά της Παναγίας»

_ OXI. 28η Οκτωβρίου 1940

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

Την 1η Φεβρουαρίου 1941, δημοσιεύτηκε διάλογος συντάκτου του περιοδικού «ΖΩΗ» με τραυματίες πολέμου μες στο θάλαμο νοσοκομείου:

«Εκεί πάνω, κύριε, έχουμε γίνει άλλοι άνθρωποι. Να το ξέρετε. Να το λέτε παντού. Είμαστε τα παιδιά της Παναγίας. Η Μεγαλόχαρη είναι μάνα και προστάτιδά μας».

«Με βλέπετε, μας λέει ένας νεαρός τραυματίας πολεμιστής, από το αντικρινό κρεβάτι. Εγώ δεν ήμουν θρήσκος. Δεν πίστευα σε θαύματα. Η γριά μάνα μου θυμιάτιζε τα βραδάκια το εικόνισμα της Παναγίας κι εγώ μέσα μου την κοροΐδευα. Αλλά τώρα, αν μου τα πει άλλος αυτά, θα τον θεωρήσω εχθρό μου.

Σας μιλάω ίσια. Αυτά που είδα εκεί πάνω στην Αλβανία, δεν είναι ένα θαύμα, είναι χίλια θαύματα. Κάθε ύψωμα που παίρνουμε, είναι ένα θαύμα. Κάθε μάχη, κάθε εξόρμηση δική μας, ένα θαύμα. Κάθε μέρα πολέμου που περνά, ένα μεγάλο θαύμα. Ο Θεός είναι μαζί μας...». (Μερόπη Σπυροπούλου, «Στην εποποιΐα του 1940-41. Με πίστη», εκδ. «Αρχονταρίκι»).

Ναι ήταν θαύμα το Σαράντα. Η Αγία Σκέπη της Θεοτόκου. «Ε! λέγανε οι ξένοι άνθρωποι που βλέπανε τα γινόμενα, τι θα κάμει τόσο μικρός λαός με τόσον μεγάλο αντίπαλο; Θα γονατίσει σε μια μέρα!».

Έτσι λένε και σήμερα. Και το λένε και «δικοί μας», οι παραλυμένοι και μπουχτισμένοι από την καλοπέραση σύμβουλοι και παρασύμβουλοι της ηγεσίας. Το διαλαλούν και τα συφοριασμένα κανάλια της αφιλοπατρίας και της εκκλησιομαχίας.

Τότε ο λαός πίστευε πως θα τον βοηθήσει η προσβεβλημένη Παναγία. Η Μεγαλόχαρη, που ύπουλα και άνανδρα την ημέρα που οι ταπεινοί και οι καταφρονεμένοι την προσκυνούσαν στην Τήνο, στο κόσμημα του Αιγαίου, οι εχθροί την περιφρονούσαν.

«Καλά περιμένετε να δείτε. Περιμένετε ύστερα από έναν μήνα, τα Εισόδια της Θεοτόκου», έλεγαν οι μάνες των στρατιωτών. Την ημέρα εκείνη, στις 21 Νοεμβρίου του 1940, ο ελληνικός στρατός απελευθερώνει την Κορυτσά.

Μάνες-Μπουμπουλίνες. έλεγε η αθάνατη καπετάνισσα του Αιγαίου:

«Έχασα τον σύζυγό μου. Ευλογητός ο Θεός!

Ο μεγαλύτερος γιος μου σκοτώθηκε με το όπλο στο χέρι. Ευλογητός ο Θεός!

Ο δεύτερος γιος μου, δεκατετραετής την ηλικία, μάχεται μαζί με τους Έλληνες και πιθανώς να βρει ένδοξο θάνατο. Ευλογητός ο Θεός!

Υπό την σκιά του Σταυρού θα χυθεί επίσης το αίμα μου. Ευλογητός ο Θεός! Αλλά θα νικήσουμε ή θα παύσουμε να ζούμε. Θα έχουμε όμως την παρηγοριά ότι δεν αφήσαμε πίσω μας δούλους Έλληνες».

Στην τότε εφημερίδα «Πρωΐα», δημοσιεύτηκε μια επιστολή, μάνας χήρας από τα Μέγαρα, που μόλις είχε λάβει τον πολεμικό σταυρό ανδρείας του σκοτωμένου γιού της. Έγραφε η νέα Μπουμπουλίνα:

«Ο Δημητρός μου, ο μοναχογιός μου, προστάτης των τριών κοριτσιών μου, έπεσε υπέρ Πίστεως και Πατρίδος. Χαλάλι της πατρίδος ο Δημητρός μου. Ας ήταν να πέθαινα κι εγώ πολεμώντας μαζί του. Ζήτω η Ελλάς».

Ζούμε στιγμές που λίγο διαφέρουν από την προ της 28ης του '40 εποχή. Και πάλι δίπλα μας ένας άφρων δικτάτορας, ένα φιλοπόλεμο ουτιδανό σκουπίδι της ιστορίας, που είναι ικανό να βυθίσει στα σκοτάδια του, την ταραγμένη περιοχή μας. Περισσότερο από άλλη φορά απαιτείται ομοψυχία, να μας «πιάσει το... ελληνικό μας».

«Κάποτε μια μέρα συζητούσαν δύο απλοί άνθρωποι-δύο ψαράδες ήταν-για την πίεση που ασκούν οι μεγάλες δυνάμεις πάνω στην πολιτική ζωή του τόπου για τα συμφέροντα τους, ο ένας ξεστόμισε μια φράση που με ξάφνιασε.

Είπε οργισμένος: **-Αν μας πιάσει καμμιά μέρα το ελληνικό μας;»**. (Σ. Μυριβήλης, περ. «ΓΝΩΣΕΙΣ» 1959 τ. 14). Μακάρι να μας πιάσει το ελληνικό μας, γιατί έρχεται αυτό που έγραψε ο Οδυσσέας Ανδρούτσος στον Κολοκοτρώνη, όταν στην αρχή της Εθνικής Επανάστασης ερίζουν οι καπεταναίοι για τα πρωτεία και η δολερή διχόνοια χαμογελούσε «καθενός» με το σκήπτρο της. «Σας στέλνω τον Δράμαλη (σήμερα τον Ερντογάν), με 30.000 ασκέρι για να μονοιάσετε»...

Το 1940 μας έπιασε το ελληνικό μας. Τιμούμε σήμερα ήρωες. Και όπως μας κανοναρχεί η αγία μας Εκκλησία, να παραλλάξω λίγο την φράση, «τιμή ήρωος, μίμησις ήρωος». Να κλείσω με ένα κείμενο που μοσχοβολά Ελλάδα και ομόνοια. Μας έρχεται από τα μεγάλα χρόνια:

«Είμαστε πια στον Απρίλη του 1941. Η άνοιξη αγνοούσε τα έργα των ανθρώπων και είχε φτάσει στην Αθήνα με όλο το φώς της, με τα δυνατά της χρώματα, με το ελαφρό αεράκι της, με όλη την εγκαρδιότητά της. Έλαμπε ο κεντρικός αθηναϊκός δρόμος.

Μόνο που ενώ εβούλιζε από κίνηση, έμοιαζε σαν άδειος. Έλειπε η μισή, για να μην πω, η καλύτερη Ελλάδα: έλειπε η ελληνική νεότητα. Μα να που ο δρόμος γέμισε πάλι, και η μισή Ελλάδα έγινε πάλι ολόκληρη.

Μέσα σε μια στιγμή, μέσα σε μιαν απλή κίνηση, μέσα σε μία αυθόρμητη συνεργασία. Στο αντικρινό πεζοδρόμιο, κατέβαινε ένας τραυματίας. Η στολή του τσαλακωμένη, το μελαχροινό πρόσωπό του σκοτεινό από την ταλαιπωρία και την αγωνία, αλλά το πανί, που κράταγε το πονεμένο και βαρύ από δόξα δεξί του χέρι, καθαρό και κατάλευκο. Το βήμα του, σταθερό κ' αισιόδοξο, μπερδεύτηκε μία στιγμή.

Έσκυψε, είδε και τραβήχτηκε στην άκρη του πεζοδρομίου. Είχαν λυθή τα κορδόνια της μίας αρβύλας του.

Πλησίασε σ' ένα πεζούλι, έβαλε το πόδι του απάνω κ' έσκυψε. Τότε όμως άρχισε μια προσπάθεια που παραμέρισε και την άνοιξη και κάθε ψευδαίσθηση.

Για να δεθούν τα λυμένα του κορδόνια, χρειάζονται δύο χέρια γερά.

Προπάντων το δεξί, με τα επιτήδεια δάχτυλά του. Μα αυτό ίσα-ίσα το χέρι κρεμόταν βαρύ και τιμημένο. Και η προσπάθεια έπρεπε να γίνει μ' ένα χέρι και μάλιστα με τ' αριστερό. Άρχισε, λοιπόν, αλλά δεν κράτησε πολύ.

Την είδαν πολλοί, μα πιο κοντά της έτυχε ένας ψηλός γέροντας, με πρόσωπο πλαισιωμένο από μικρή άσπρη γενειάδα, ολόισιος σαν λαμπάδα κι αξιοπρεπής σαν ελληνική υπερηφάνεια, καλοντυμένος μα κι αυστηρός στην εμφάνιση.

Ένας γνωστός άρχοντας, παλιό αθηναϊκό σπίτι, με πλούτη και με όνομα μεγάλο. Κι ο ψηλός γέροντας δεν είδε μόνο πρώτος, μα και πρόφτασε να τρέξει πρώτος κοντά στην προσπάθεια που γινόταν απάνω από την αρβύλα με τα λυμένα κορδόνια.

Μ' ένα γρήγορο βήμα, βρέθηκε πλάι στο σκυμμένο τραυματία, έβγαλε τα κίτρινα γάντια του, έσκυψε κι αυτός, σχεδόν γονάτισε, κ' έκαμε ό,τι δεν μπορούσε να κάμη το πονεμένο χέρι.

Όταν ο γέροντας τελείωσε τη μικρή εξυπηρέτηση και ύψωσε το ανάστημά του, ο νέος πολεμιστής τον κοίταξε στα μάτια και δεν ήξερε τι να του πη, πώς να τον ευχαριστήσει.

Δεν βρήκε τα λόγια που ήθελε, όπως δεν τάβρισκε κανένας εκείνη τη στιγμή, κ' έκανε κάτι πιο εύγλωττο: πήρε το δεξί χέρι του γέροντα, έσκυψε και το φίλησε.

Είχαν σταθή και μερικοί άλλοι μαζί μ' εμένα κ' έμεναν σασιτισμένοι. Έβλεπαν και δεν πίστευαν. Έβλεπαν κ' ένιωθαν να δυναμώνη, να κυριαρχή μέσα τους ο νέος άνθρωπος που γεννήθηκε σε όλες τις ελληνικές συνειδήσεις τους μήνες εκείνους.

Όλ' η Ελλάδα σε μιά απλή σκηνή! Εκεί κι ο μεγάλος πατριωτισμός, εκεί κι ο βαθύς σεβασμός, εκεί και η σιδερένια κοινωνική αλληλεγγύη.

Έτσι εξήσαμε τη μεγάλη εκείνη εποχή, το κρίσιμο εκείνο ορόσημο του εθνικού μας βίου: **Όλοι μαζί οι Έλληνες. Ο ένας κοντά, πολύ κοντά στον άλλο, το ένα χέρι στ' άλλο χέρι και η μία καρδιά πλάι στην άλλη καρδιά».**

(Από το βιβλίο «Παναγυρικοί λόγοι ακαδημαϊκών, 28η Οκτ 1940», επιμέλεια Π. Χάρης, σελ. 482-483. Ομιλητής, το 1969, είναι ο Πέτρος Χάρης).

28.10.2020

Πηγή: www.antibaro.gr/

Ταγματάρχης Δημήτριος Κασλάς - Υψωμα 731